

ikke fordres Bederlag for en Ydelse, som virkelig er erlagt, men hvor det Krav, der habes, er paa at faa Bengevederlaget i mød at levere den stipulerede Modydelse (Salgs- genstanden o. s. v.), eller gaar ud paa, paa Grund af den anden Parts Misligholdelse, at faa som Erstatning, uden at hve noget fra sin Side, være sig hele den stipulerede Pengesum (maaſte med Tillæg af yderligere Godtgørelse) eller et mindre Beløb.

Endnu turde der være Anledning til at fremhæve, at den Afvigelse fra, hvad der ellers vilde gælde, som vil følge med den heromhandlede Udvidelse af tre Aars Forældelsens Omraade, praktisk set er længt mindre, end det maaſte ved første Øjeblik kunde synes. I saa Henseende skal erindres om, at for saa vidt Talen er om Krav paa Erstatning i Anledning af Misligholdelse, føre andre Regler i den gældende Ret i stort Omfang med sig, at saadanne Krav, særligt i Handelsforhold, afføres, naar den, der kan rejse dem, ikke reklamerer i saa Henseende inden en meget kort Tid. Tilgædes vil i Kraft af andre Regler, navnlig ogsaa i Handelsforhold, Retten til at fordrø en gensidig Kontrakt opfyldt efter dens Indhold ofte være bortfalden, naar nogen Tid er hengaaet efter den forudsatte Ydelsestid, og kun et Krav paa Erstatning for Misligholdelse være tilbage. I det hele vil derhos — rent bortset fra, om nogen Retregel affører Kravs Fremjættelse efter en vis Tids Forløb — dels Hensynet til, hvad der er den sædvanlige Handlemaade, som den anden Part naturligt vil gøre Regning paa at se iagttagen, dels Fordringshaverens egen Interesse som Regel bringe ham til at komme frem med sit Krav uden Ophold. Det Forlangende, Forældelsesloven yderligere stiller til Fordringshaveren, er, at han skal indtale sit Krav ved Retten (hvis han ikke kan faa Sagen ordnet i Middelighed). Og dette Forlangende maa falde særligt naturligt ved Fordringer, hvis Natur regelmæssigt kræver en Løsning enten ved Retten eller gennem mindelig Overenskomst. Med andre Ord, her er Tale om Fordringer, som det overhovedet ikke, hvad saa Forældelsesloven siger, vil være naturligt for en Mand at stole paa, at han ingen Ting behøver at gøre ved, naar han blot ikke kommer ud over den lange Frist, som Lovens lader staa aaben til Paatale af Fordringer, for hvis Bedkommende andet ikke er særligt foreskrevet. Med det, som her er fremhævet, følger formentlig ogsaa, at den Uoverensstemmelse, som paa det omhandlede Punkt vil fremkomme mellem dansk og norsk Ret, ifald de to foreliggende Lovudkastis Be-

stemmelse maatte blive til Lov, næppe praktisk set vil kunne komme til at gøre noget Staar i den Rette, som tilstræbes opnaaet for det kommercielle Samkvem mellem de to Lande ved Tilvejebringelsen af væsentlig ensartede Præskriptionsbestemmelser.

Under § 3 Nr. 2 rummes alle Arter af Fordringer paa Restancer af periodisk forfaldende Ydelser, som ikke ere Udbrag paa en Gældsfordring. En Del mere praktiske Eksempler ere nævnte. Fordring paa Rente af Gældsfordring rummes efter Affattelsen under Bestemmelsens Ord, uden Hensyn til, om periodisk indtrædende Forfaldstider ere hjemlede eller dette ikke er Tilfældet, saaledes som ved Morarenter, der maa siges at forfalde Dag for Dag, efterhaanden som de paaløbe; for saa vidt der altsaa overhovedet er Hjemmel til at forlange Morarenter for en Tid, der ligger inden Paatalen, ville de dog ikke kunne kræves for et længere Tidsrum end tre Aar regnede tilbage fra Paatalens Begyndelse.

Særskilt ere nævnte Fordringer paa resterende Grundbyrdepræstationer, for hvilke den samme Betegnelse er brugt som i Udpantningslovens § 1 Nr. 2. For deres Bedkommende gaar Bestemmelsen en lille Smule udenfor Rammen af egentlige periodisk tilbagevendende Ydelser, og ligeledes udenfor Omraadet af den tilsvarende Bestemmelse i det norske Udkast (§ 5 Nr. 3), for saa vidt som den rummer Afgifter, der hvile som Grundbyrder paa fast Ejendom og ikke vende tilbage med regelmæssige Mellemrum, men „afhænge af en bestemt Begivenhed“, — hvorved navnlig er betegnet Rekonstitutioner, som skulle svares ved Gjærskifte; dette Slags Fordringer rummes, for saa vidt der habes Udpantningsret for dem (jfr. Udpantningslovens § 1 Nr. 2), under Paragraffens Nr. 3; det vilde være en ubegrundet Forskel, om den Omstændighed, at der ikke habes Udpantningsret for en saadan Fordring, skulde give den en længere Levetid.

En Undtagelse fra Reglen om, at Rentekrav og lignende forældes i tre Aar, er (se § 4 Nr. 1) gjort for saadanne Tilfælde, hvor der er udgivet Kupons for de efterhaanden forfaldende Ydelser. I dette Tilfælde vil en kortere Frist end ti Aar derfor kun komme til Anvendelse, hvor dette har Hjemmel i særlig Vedtagelse, navnlig i en Klausul i selve Kuponen, hvilket ofte vil være Tilfældet.

Reglen om, at Rentekrav forældes i tre Aar, vil ikke ramme Renter af Beløb, som indstaa i Sparekasse eller paa Folio i Bank under det Vilkaar, at Renten, efter